

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.648 van 1 maart 2001
in de zaak A. 62.020/VII-12.940.**

In zake : Emiel LAUWEREYS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
Emiel LAUWEREYS op 24 januari 1995 heeft ingediend om de
nietigverklaring te vorderen van het besluit van de
Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van
16 december 1994 waarbij zijn beroep tegen de beslissing
van de bestendige deputatie van de provincieraad van
Antwerpen van 30 juni 1994 houdende weigering van de
vergunning aan verzoeker om een inrichting gelegen te
2275 Lille, Hoeven z.n., te exploiteren, ongegrond wordt
verklaard;

Gelet op het arrest nr. 58.911 van 28 maart
1996 waarbij de vordering tot schorsing van de
tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste
memories;

Gelet op de beschikking van 20 december 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari
2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat N. SERVAES die, loco Advocaat J. VAN DE VYVER
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 maart 1994 dient verzoeker een milieu-vergunningsaanvraag in voor het exploiteren van een nieuwe kippenkwekerij in Lille (deelgemeente Poederlee).

Het gaat om vier stallen van 16,6 x 65 meter, voor telkens 14.750 kippen (totaal 59.000), en vier bovengrondse mazouttanks van elk 5.000 liter.

De inrichting wordt ingeplant in landschap-pelijk waardevol agrarisch gebied, blijkbaar palend aan natuur- en bosgebied.

Er ligt woongebied op 700 meter, woongebied met landelijk karakter eveneens op 700 meter, woonuitbreidingsgebied op 1.000 meter, en recreatiegebied op 660 meter.

Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Het perceel is tot nog toe onbebouwd. Er werd in 1987 een bouwvergunning verleend voor een bergplaats ten behoeve van een boomkwekerij, maar die werd blijkbaar nooit gebouwd.

De boomkwekerij wordt niet meer geëxploiteerd.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden geen bezwaren ingediend.

Er komen gunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lille, het bestuur milieuvergunningen, het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg, en ongunstige adviezen van het bestuur voor ruimtelijke ordening en de Vlaamse Landmaatschappij.

De provinciale milieuvergunningscommissie adviseert verdeeld.

1.3. Op 30 juni 1994 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning.

1.4. Verzoeker tekent beroep aan tegen die weigeringsbeslissing.

1.5. De administratie voor gezondheidszorg, de Vlaamse Landmaatschappij, het bestuur ruimtelijke ordening en de gewestelijke milieuvergunningscommissie verlenen ongunstige adviezen.

Het bestuur milieuvergunningen adviseert gunstig.

1.6. Op 16 december 1994 wordt het bestreden besluit genomen : de vergunning wordt geweigerd.

Er worden twee redenen opgegeven voor de weigering. Een eerste reden is de onverenigbaarheid met de voorschriften van ruimtelijke ordening en stedenbouw, als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat het gaat om een nieuw intensief, niet-grondgebonden bedrijf in een homogeen, open weidelandschap; dat deze vestiging derhalve strijdig is met de planologische bestemming van het gebied dat de weinige open ruimten bij voorrang bestemt voor grondgebonden landbouwbedrijven;

dat een dergelijk bedrijf de schoonheid van het landschap aantast en een te grote ruimtelijke weer-slag op de omgeving heeft, welke niet verheeld kan worden door het aanbrengen van een groenscherm;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouw-kundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

Een tweede reden is een onvoldoende gewaar-borgde ecologische afzet van de door de inrichting geproduceerde mest, als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mest-produktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 11.350 kg P_2O_5 respectieve-lijk 13.685 kg stikstof; dat met een bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 /ha/jaar hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 75 ha; dat de aanvrager geen cultuurgrond in eigendom of pacht heeft, doch stelt te beschikken over een mestafzet-mogelijkheid via export naar Frankrijk van 11.640 kg P_2O_5 respectievelijk 12.610 kg stikstof per jaar in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake

de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat, zoals blijkt uit het advies d.d. 12 oktober 1994 van de Vlaamse Landmaatschappij, deze mestafzetwijze niet in aanmerking kan worden genomen;

dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatige mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen, derhalve te groot is".

1.7. De bouwvergunning voor de inrichting werd op 26 april 1993 in eerste aanleg geweigerd, werd in beroep op 9 december 1993 opnieuw geweigerd door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen en daarna ook door de bevoegde minister op 7 november 1994.

Een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die laatste weigering werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 58.911 van 28 maart 1996, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond.

Het annulatieberoep is nog hangende;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt :

"Verzoeker bestrijdt een aantal weigeringsmotieven gehanteerd door het besluit (...) doch gaat voorbij aan een aantal andere, met name dat verzoeker in zijn aanvraag de capaciteit van de inrichting heeft onderschat, waar deze eigenlijk ongeveer 86.000 slachtkippen bedraagt (zie advies Vlaamse Landmaatschappij van 12 oktober 1994), in plaats van het door verzoeker aangegeven aantal van 59.500. Voor dergelijke inrichting dient een milieu-effectenrapport te worden ingediend.

Het gaat bovendien om een niet-grondgebonden bedrijf, terwijl de weinige open ruimten bij voorrang dienen te worden bestemd voor grondgebonden landbouwbedrijven.

Verzoeker gaat aan deze weigeringsmotieven voorbij, terwijl nochtans één enkel correct en afdoende

weigeringsmotief voldoende kan zijn om de bestreden beslissing te dragen.

Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de ingeroepen middelen";

2.2. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"De verwerende partij beweert dat zij in ieder geval de vergunning zou hebben geweigerd, omdat verzoeker in zijn aanvraag de capaciteit van de inrichting heeft onderschat, waar deze eigenlijk ongeveer 86.000 kippen bedraagt, in plaats van het door verzoeker aangegeven aantal van 59.500, zodat voor dergelijke inrichting een milieu-effectenrapport moest worden ingediend.

De verwerende partij moest zich houden aan hetgeen werd aangevraagd, namelijk een vergunning voor 59.000 kippen.

De overweging 'dat de stalbezetting slechts circa 13,7 mestkippen per m² bedraagt en dus merkelijk lager ligt dan de landbouwtechnisch gehanteerde norm van circa 20 mestkippen per m² en dat de werkelijke stalcapaciteit derhalve groter is dan het aantal mestkippen waarvoor de aanvrager vergunning vraagt zodat wanneer vergunning zou worden gevraagd voor de werkelijke stalcapaciteit, zijnde op dat ogenblik voor meer dan 60.000 mestkippen, het zou gaan om een MER-plichtige kippenhouderij' is geen weigeringsmotief, maar een totaal overbodige overweging.

Nu slechts een vergunning voor 59.000 kippen werd gevraagd kon de verwerende partij de vergunning uiteraard niet weigeren omdat een milieu-effectenrapport zou verplicht zijn voor dergelijke inrichtingen met meer dan 60.000 kippen";

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij onder meer doelt op volgende overweging uit het bestreden besluit :

"Overwegende dat de stalbezetting slechts circa 13,7 mestkippen/m² bedraagt en dus merkelijk lager ligt dan de landbouwtechnisch gehanteerde norm van circa 20 mestkippen/m²; dat de werkelijke stalcapaciteit derhalve groter is dan het aantal mestkippen waarvoor de aanvrager vergunning vraagt; dat wanneer vergunning zou worden gevraagd voor de werkelijke stalcapaciteit, zijnde op dat ogenblik voor meer dan 60.000 mestkippen, het zou gaan om een MER-plichtige kippenhouderij";

dat in die overweging wel enig wantrouwen ten overstaan van verzoekers bedoelingen kan worden ontwaard, maar dat daarin evenwel geen weigeringsmotief kan worden gevonden; dat uit die overweging blijkt dat de verwerende partij van oordeel was dat de MER-plicht was gekoppeld aan het aantal dieren waarvoor vergunning wordt gevraagd, ongeacht de capaciteit van de stallen waarin die dieren zullen worden gehouden en dat aangezien er voor minder dan 60.000 mestkippen vergunning werd gevraagd, de aanvraag niet MER-plichtig was;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij een tweede naar haar oordeel niet bestreden weigeringsmotief ziet en stelt dat uit de stedenbouwkundige beoordeling blijkt dat het gaat "om een niet-grondgebonden bedrijf, terwijl de weinige open ruimten bij voorrang dienen te worden bestemd voor grondgebonden landbouwbedrijven"; dat evenwel deze overweging deel uitmaakt van verzoekers kritiek in zijn derde middel; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat verzoeker twee reeksen middelen aanvoert; dat een eerste reeks betrekking heeft op het stedenbouwkundig weigeringsmotief en een tweede reeks op het weigeringsmotief inzake de mestafzetmogelijkheden; dat elk van beide weigeringsmotieven afzonderlijk volstaat om de weigering te onderbouwen; dat indien verzoeker de onwettigheid van één van beide weigeringsmotieven niet kan aantonen, de bestreden weigeringsbeslissing overeind blijft, ongeacht de al dan niet wettigheid van het overige weigeringsmotief; dat vooreerst de middelen zullen worden onderzocht die verzoeker aanvoert tegen het stedenbouwkundig weigeringsmotief;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel doet gelden dat de stelling van de verwerende partij dat de inplantingsplaats een "homogeen open weidelandschap is", een "dwaling in feite" is; dat hij dat middel toelicht als volgt :

"Inderdaad zeer recent werd door de overheid op het perceel 108 a, gelegen nabij het terrein waarop de te vergunnen werken zullen worden uitgevoerd, een vergunning afgeleverd betreffende kippenstallen (Tops); in de onmiddellijke nabijheid bevindt zich een hondenpension (Berkenhoeve), bevindt er zich eveneens een recent vergunde varkensstal in opbouw (LENAERTS), en zijn ook meerdere landbouwbedrijven gevestigd (Sassenhout nrs. 76, 78, 83 en 83a).

Op het perceel gelegen te Sassenhout nummer 74 zijn er recent vergunde varkensstallen in opbouw. Men kan dan ook niet inzien hoe de verwerende partij kan beweren dat het hier zou gaan om een "homogeen open weidelandschap" gebied. Bovendien werd het gebied om zo te zeggen reeds "aangetast" doordat er op het terrein in kwestie reeds een boomkwekerij wordt uitgebraat";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de min of meer nabijgelegen inrichtingen niet vergelijkbaar zijn met deze van verzoeker, dat het perceel van verzoeker is gelegen aan Hoeven en niet aan Sassenhout zoals een aantal boerderijen waar verzoeker naar verwijst, dat het hondenpension zich ook verderop bevindt naar Sassenhout toe, aan de andere kant van de weg, dat het bedrijf TOPS aansluit aan een woongebied met landelijk karakter terwijl het perceel van verzoeker paalt aan bos- en natuurgebied, dat het perceel van verzoeker en het landschap daarachter zonder twijfel een groot open ongeschonden weidelandschap vormen, dat de boomkwekerij waarop verzoeker doelt sinds lang niet meer wordt geëxploiteerd en dat de overblijfselen ervan zijn beperkt tot een aantal kleine boompjes in verwaarloosde toestand;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat alle vergunde landbouwwerken, met name "kippenstallen TOPS, hondenkennel BERKENHOEVE, varkensstal LENAERTS, andere landbouwbedrijven", zich bevinden in een landschappelijk waardevol gebied, zodat niet valt in te zien waarom het perceel van verzoeker waarop de kwestieuze inrichting is gepland nog eens zou moeten worden afgezonderd en als het ware aan een strenger stedenbouwkundig regime zou moeten worden onderworpen; dat hij daarbij nog opmerkt dat het begrip "homogeen open weidelandschap" geen juridisch begrip is;

3.2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog opmerkt dat uit de milieuvergunning die aan het bedrijf TOPS op 25 februari 1994 werd verleend blijkt dat deze inrichting gelegen is op circa 725 meter van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, op circa 360 meter van een woongebied met landelijk karakter en op circa 975 meter van een woonuitbreidingsgebied; dat hij daaruit concludeert dat de verwerende partij haar beslissing en haar verweer op feitelijk onjuiste gegevens steunt; dat hij ook nog betoogt dat uit de inplanting van de vergunde stallen blijkt dat deze geen deel uitmaken van een bestaand bedrijf, dat zij "afzonderlijk en meer naar voor" staan en dat de afstand tussen deze stallen en het perceel van verzoeker 225 meter bedraagt, dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelde dat het perceel van verzoeker aan Hoeven ligt en niet aan Sassenhout, terwijl het hier wel degelijk om één en dezelfde straat gaat, die op de gemeentegrens van naam verandert; dat, tenslotte, hij doet gelden dat de willekeur van interpretatie met betrekking tot de ongeschondenheid van het landschap blijkt uit het toekennen van een bouwvergunning voor een "loods" aan de vorige eigenaar van het perceel van verzoeker;

3.2.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie repliceert dat verzoeker nalaat hogergenoemde milieuvergunning neer te leggen zodat geen bewijs van zijn stelling wordt geleverd, dat zelfs indien de door verzoeker gestelde gegevens zouden correct zijn, daaruit nog niet kan worden afgeleid dat haar beoordeling voor wat betreft de gevraagde vergunning niet correct zou zijn en dat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden (zie tweede middel); dat, wat de in het verleden toegekende bouwvergunning voor een "loods" betreft, de verwerende partij stelt dat het hier ging om een bergplaats voor boomkwekerijgerief, hetgeen bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met de aanvraag van een vergunning voor de exploitatie van een nieuwe kippenkwekerij;

3.2.6. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de geplande inrichting is gelegen in een homogeen open weidelandschap en dat de oprichting van een dergelijk bedrijf de schoonheid van dat landschap zou aantasten en een te grote ruimtelijke weerslag op de omgeving zou hebben; dat volgens de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde situatieschets de geplande inplantingsplaats vanaf de weg gezien in een ruimte is gelegen die ongeveer 400 meter breed is en waarin verder van de weg af geen bebouwing aanwezig is; dat aan de hand van die situatieschets de stelling van de verwerende partij dat de inrichting zou worden ingeplant in een homogeen open weidelandschap niet als onjuist voorkomt; dat noch de ligging van het hondenpension, op ongeveer 200 meter van de inplantingsplaats, dit aan de tegenovergestelde zijde, noch de ligging van de in 1994 vergunde kippenstallen TOPS, op 225 meter van het perceel waarop de inrichting is gepland en die in de onmiddellijke nabijheid van het bestaand bedrijf TOPS zijn gelegen, noch het gegeven dat binnen de gehele zone "landschappelijk waardevol gebied" verderop naar

Sassenhout toe ook nog andere landbouwbedrijven zijn gelegen, tot het besluit kan leiden dat de geplande inrichting zelf niet is gelegen in een homogeen open weidelandschap; dat het feit dat in het verleden op het terrein een boomkwekerij werd geëxploiteerd niet inhoudt dat het kwestieuze terrein thans nog zou zijn "aange-tast" en geen deel zou uitmaken van een open weideland-schap; dat verzoeker het tegendeel geenszins aantoon-t; dat het feit dat binnen eenzelfde landschappelijk waardevol gebied er een aantal locaties zijn waar de schoonheidswaarde van het landschap reeds is aangetast, geen beletsel mag vormen om op locaties waar dit nog niet het geval is de milieuvergunning te weigeren indien de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de inrichting waarvoor die vergunning wordt gevraagd de schoonheidswaarde van het landschap op die locatie zou aantasten; dat verzoeker met zijn betoog niet aantoon-t dat de verwerende partij zich op verkeerde feiten heeft gebaseerd wanneer zij in het bestreden besluit stelde dat de inrichting zou worden ingeplant in een homogeen open weidelandschap; dat daaraan ook geen afbreuk doet het feit dat volgens de beslissing van 25 februari 1994 houdende het verlenen van de milieuvergunning aan het bedrijf TOPS, de inrichting is gelegen op circa 360 meter van een woongebied met landelijk karakter, terwijl de verwerende partij in haar verweer doet gelden dat het bedrijf TOPS aansluit bij woongebied met lande-lijk karakter; dat, overigens, beide elementen nog geen tegenstrijdigheid inhouden;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij dat middel als volgt adstrueert :

"Inderdaad, zoals blijkt uit het eerste middel werden door de overheid bouw- en milieuvergunningen afgeleverd voor gelijkaardige inrichtingen. Nu de verwerende partij de milieuvergunning ook weigert om motieven die verband houden met de stedenbouw en de

ruimtelijke ordening dient zij eveneens rekening te houden met de in dit domein geldende beginselen. Artikel 45 van de Stedenbouwwet verplicht de bevoegde overheid zich een opvatting te vormen omtrent de bestemming van het perceel en die van de buurt waar het perceel gelegen is. Die opvatting moet op straffe van tot willekeur en miskennen van het gelijkheidsbeginsel aanleiding te geven, een zekere continuïteit vertonen.

De overheid mag de voordien gegeven vergunningen niet voor onbestaande beschouwen, doch moet ze in tegendeel bij haar beoordeling van de bouwaanvraag betrekken. Indien de overheid de voordien gedane beoordeling van de plaatselijke aanleg niet handhaaft, kan zodanige beslissing slechts als rechtmatig worden beschouwd wanneer eensdeels uit de motivering van de bestreden beslissing of uit het dossier blijkt dat de nieuwe opvatting welke de overheid van de eisen van de plaatselijke aanleg huldigt resulteert uit een nieuw onderzoek van de feitelijke gegevens van de zaak en wanneer anderdeels blijkt dat zij niet op de onjuiste gronden berust (RvSt. nr. 15.688, 30 januari 1973)";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie verwijst naar de bespreking van het eerste middel;

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat geen aanvaardbare uitleg wordt gegeven waarom binnen eenzelfde, landschappelijk waardevol gebied aan de ene aanvrager wel en aan de andere aanvrager geen vergunning kan worden verleend, dat de verantwoording dat het in de andere gevallen om de uitbreiding van bestaande bedrijven zou gaan, niet voldoet, daar ook de uitbreiding van een bestaand bedrijf dat uitzicht van een landschap beïnvloedt, dat evenmin de afstand ten opzichte van andere bedrijven relevant is, vermits zij zich alle bevinden binnen hetzelfde landschappelijk waardevol gebied, dat daarenboven de andere bedrijven ook een grote omvang hebben, zodat dit criterium van onderscheid evenmin relevant is;

3.3.4. Overwegende dat de globale repliek van verzoeker en van de verwerende partij weergegeven in hun

laatste memorie en samengevat sub 3.2.4. en 3.2.5. eveneens gedeeltelijk slaat op het tweede middel;

3.3.5. Overwegende dat voor landschappelijk waardevolle gebieden de vergunningverlenende overheid er over moet waken dat de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar wordt gebracht en dat zij daartoe elke aanvraag in concreto moet beoordelen; dat de aanvaardbaarheid van een aanvraag afhangt van de schoonheidswaarde van het landschap op de plaats waarvoor de vergunning wordt gevraagd; dat voor verschillende locaties binnen eenzelfde landschappelijk waardevol gebied de schoonheidswaarde kan verschillen; dat, dienvolgens, het louter gegeven dat binnen dat landschappelijk waardevol gebied nog andere landbouwbedrijven, een kippenkwekerij en een hondenpension zijn gelegen nog niet aantoonde dat de onderhavige weigeringsbeslissing een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt; dat op basis van de situatieschetsen die verzoeker met zijn verzoekschrift heeft neergelegd, blijkt dat aan Sassenhout verschillende landbouwbedrijven gegroepeerd staan, zodat de daar vergunde nieuwe varkensstallen op het vlak van de aantasting van de open ruimte niet vergelijkbaar zijn met de door verzoeker geplande inrichting; dat ook de nieuwe kippenstallen van het bedrijf TOPS blijkens dezelfde situatieschets aansluiten op bestaande gebouwen, hetgeen niet het geval is voor de in het geding zijnde nieuwe stallen, die midden een homogeen open weidelandschap zouden worden ingeplant; dat de BERKENHOEVE, waar een hondenpension wordt geëxploiteerd, aansluit op de concentratie van diverse landbouwbedrijven aan Sassenhout; dat het overigens niet duidelijk is of voor dat hondenpension wel een milieuvergunning werd verleend, laat staan door wie deze zou zijn verleend, noch of de stallen waarin die uitbating gebeurt enigszins te vergelijken zijn met de vier stallen

waarvoor door verzoeker vergunning werd gevraagd; dat uit de gegevens die verzoeker aanbrengt niet blijkt dat in casu het gelijkheidsbeginsel werd geschonden; dat het standpunt van verzoeker "dat een landschappelijk waardevol gebied in zijn geheel moet worden beschouwd" zodat noch de afstand ten overstaan van andere bedrijven, noch de grootorde van het bedrijf, noch het feit dat bij verleende vergunningen aan andere bedrijven het zou gaan om de uitbreiding van bestaande bedrijven een relevant onderscheidingscriterium zou uitmaken, niet kan worden gevolgd, daar de schoonheidswaarde van het landschap voor verschillende locaties binnen eenzelfde landschappelijk waardevol gebied dermate verschillend kan zijn, dat wat op één locatie in alle redelijkheid kan worden vergund, niet kan op een andere locatie; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 15, 4.6.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat hij dat middel als volgt toelicht :

"In een landschappelijk waardevol gebied mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in de grondkleur aangegeven bestemming, voorzover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen (artikel 15, 4.6.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972) terwijl in de agrarische gebieden eveneens gebouwen, bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt mogen worden opgericht, mits aan de 'afstandregel' is voldaan, zoals in casu werd vastgesteld. Het esthetisch aspect slaat niet zozeer op het oprichten van het gebouw zelf, dan wel op de manier waarop het wordt opgericht. De overheid moet er door geëigende maatregelen over waken dat de vergunde gebouwen passen in het landschap (afscherming door een groen scherm, kleur van de gebouwen, enzovoort). De verwerende partij stelt bijgevolg strengere voorwaarden dan deze welke in de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december

1972 te vinden zijn. Bovendien miskent de overheid de reeds geciteerde eerder afgegeven vergunningen voor gelijkaardige gebouwen, die klaarblijkelijk niet onverenigbaar waren met de esthetische waarde van het landschap";

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de door verzoeker aangehaalde afstandsregels waaraan te dezen zou zijn voldaan, niet dienend is bij de beoordeling of de schoonheid van het landschap al dan niet wordt geschonden, dat verzoeker eveneens ten onrechte voorhoudt "dat het esthetisch aspect niet zozeer slaat op het oprichten van het gebouw zelf, dan wel op de manier waarop het wordt opgericht", dat in de onderhavige zaak de overheid tot de bevinding is gekomen dat de "geëigende maatregelen" waarover verzoeker het heeft, zoals bijvoorbeeld de plaatsing van een groenscherm, de schending van de schoonheid van het landschap niet konden ongedaan maken;

3.4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Inzake landschappelijk waardevolle gebieden schrijft de ministeriële omzendbrief van 3 augustus 1979 voor dat bij elke vergunningsplichtige handeling of werk dient te worden nagegaan of de betrokken handeling of werk al dan niet dient onderworpen te worden aan bijkomende voorwaarden om verenigbaar te kunnen worden geacht met de gespecificeerde schoonheidswaarde van het betrokken gebied. Deze eventueel op te leggen voorwaarden kunnen betrekking hebben op de landschapsinkleding, de gebruikte materialen, de bouwhoogte, het bouwvolume en de plaats van de inplanting, maar zij mogen niet van die aard zijn dat handelingen of werken die overeenstemmen met de agrarische bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zouden verboden worden. Artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 laat in een agrarisch gebied -mits naleving van bepaalde afstandsregels, wat in casu niet aan de orde is- gebouwen toe die bestemd zijn voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt";

3.4.4. Overwegende dat artikel 15, 4.6.1., tweede lid, van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalt dat in landschappelijk waardevolle gebieden "alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen"; dat krachtens die bepaling de overheid die moet oordelen over een milieuvergunningsaanvraag voor een inrichting gelegen binnen een landschappelijk waardevol gebied gehouden is na te gaan of de inrichting waarvoor de vergunning wordt gevraagd niet de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt en de vergunning te weigeren indien, zoals in casu, zij tot de bevinding zou komen dat er geen maatregelen mogelijk zijn die de gevraagde inrichting aanvaardbaar zouden maken vanuit het oogpunt van landschapsbescherming; dat verzoeker evengeciteerd artikel verkeerd interpreteert waar hij in essentie stelt dat de vergunningverlenende overheid in landschappelijk waardevol agrarisch gebied nooit een milieuvergunning kan weigeren voor een inrichting die bestaanbaar is met de agrarische bestemming en dat ze ter vrijwaring van de schoonheidswaarde van het landschap enkel maatregelen kan opleggen om de inrichting in te passen in het landschappelijk waardevol gebied; dat het derde middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat geen der middelen aangebracht tegen het stedenbouwkundig weigeringsmotief gegrond zijn; dat, dienvolgens, gelet op het sub 3.1. gestelde, de eventuele onwettigheid van het overige weigeringsmotief, gestoeld op de mestafzet, het bestreden besluit niet vermag te vitiëren; dat dienvolgens de middelen aangevoerd tegen dat overtollig weigeringsmotief niet moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.